

παίξαμε κρηφτό.

Λεπτός δού κι' άδύνατος, και μικροκαμωμένος—μ' ένα χνουδι μόλις στο χειλάκι—κόκκινος, σχεδόν σαν παπαρούνα, μέσα σε τόσα κοριτσόπουλα, θυμαίαι ; (θυμαίαι τή Δουλού που σε κοροϊδευε, με τή λαστιχένα μαύρη ζώνη ; και τή Ρίσα, με τή μεγάλη μπούζλα ; και τō Δελε που σουφριγγε τō τόπι, κ' έπειτα τόν κουβάλησε στήν πλάτη ;...)

'Αμή εγώ, πήγαινα πίσω πάρα ; 'Η μητέρα μουδανε νοήματα, μά δε βαριέσαι, ποιάς έπαιρν' από τένια !...
Και δός' του γέλια, δός' του φισαρία !...
Κ' έσύ γλυκός, καλός, εγγενικός...
Κ' ειλπ άμέσω; μέσα μου : Θα τόν αγαπήσω !
Και τή νύχτα πάλι, τήν ώρα που γυρνόμουν, ειπα πάλι μέσα μου : θα τόν αγαπήσω...

Κατόπι στο Στροφόφι—πρώτο γράμμα.
Είχες ελθει, θυμάμαι, με ποδήλατο...
'Ακούω τότε : «Δεσποινίς...» 'Α, μάγκα, μάγκα !
Τō διβίσα δυν—τρεις φρεξ; τή νύχτα στο φανάρι τ'όχη ακόμα τ'όχη φυλαγμένο, μέσ' στο συρταράκι του κομοδ. ...Και τō δέντρα, με τίς βαθιές σκιές, και τō τραίνο που περνούσε μακριά...

Τ' άπογέματα δλο καρδιοχτύπια !
Θάμθει, δε θάμθει, άρρώστησε, με ξέχασε... Τόν έγει ξειμιλίσει το Δελάκι... Μη τυχόν και τ'α μυρίστηκε η μητέρα ; Τί τραβήξει εκείνον το χειμώνα !...
Και τō βράδυ, να σου τον, πίσω από το πεύκο (το «δικό μας» πεύκο—τό θυμάσαι ;...)
Τō ταξίδι μας στήν Τήνο !... Πόσα χρόνια ;...)

Τō κουδούνι νιέννυ !—Ποιάς εινε ;... Νά σου ο Γιώργος !
'Ο Γιώργος τώρα μπαίνει μέσ' στή σάλα.
Είχα κολλήσει τ' αυτί στήν κλειδαρότρυπα.
'Εκανε βόλτες, ήτουν νευρικός...
Τάχαμε συμφωνήσει τότες μέρες.
Στα τελευταία, νί σου κ' ή μητέρα :
— Καλό; τō Γιώργο; μά; λησιμόνησε; λοιπόν ! (με ειχε καταστράσει για χαντήρι σου, κ' έκανε ένα μήνα να φανής...)
— Λογια, ξερομαστήματα, δουλειές ένα σωρό, ειχες λείψει κάμπος στήν Πατρα (κάθε βράδι πίσω από το πεύκο !...)
'Υστερα, άπότομα, σιωπή !
'Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει ! βούλωσα τ' αυτιά μου με τ'α γέμια...
Ειφινικά, δαν ξερω πώς, τής τότες !...
'Υστερα, με φωναξίτε και μένα.
Μπήκα μέσα και με πήραν κλάματα.
Σε φίλησε ή μητέρα—τό θυμάσαι ; Τρεις μέρες ύστερα, σε φίλησα γ'ω (μπροστά σε τ'ότους; δηλαδή—νύ ξεηγουίεθα...)
Κ' ύστερα, εάρφνου, στις εφηνερίδες : «Οί άραβώνες του κυρίου Μπούμ, μετ'α τής δεσποινίδος; Ρένας Τζούμ !...» Ταμπλώ !
Κόσμος, κουφέτα, φώτα... τί χαρά !
Κ' ύστερα ; Δέν ξερω... δε θυμάμαι...

Νά τος, νά τος, νά τος !
'Ερχεται να με πάρει...
'Ερχεται να με πάρει... Γιώργο-Γιώργο-Γιώργο !...

* * 30 'Απριλιου

...Αδριο Προνομαγιά' σου γράφω με μολύβι άπ' το κρεββάτι ουχ'ωμέ μου τήν κακογραφία.
Δυό βδομάδες τ'ώρα στο κρεββάτι.
Σήμερα μου γεννήθηκε μια τρομερή έλπίδα, και σου τō γράφω με χαρά ; : Θ ά ζ ή σ ω !
Γιώργο, είμαι καλά, π ο λ ύ κ α λ ά. Είμαι γιομάτη θάρρος; κ' ευτυχία !...
Θέλω να ζήσω και θ'α ζήσω, Γιώργο...
Θέλω να ζήσω, γιατί σ' ά γ α π ώ !...
'Η 'Ανοιξη θα με γιαιτρέψει πάλι, με τίς εθωδιές και με τ'α ρόδα; τ'α βλασαμάωση τήν τραλλή καρδιά μου, για ν'άρθω πάλι μέσ' στήν άγκαλιά σου...
'Η μησερούλα δέν τō ξέρε; : κλαίει... 'Ο γιατρός δε μ' άφνει να σου γράφω : 'Ομα; αυτό, δε μπορώ να μη σ'εω γράφω ! Γιώργο, ΘΑ ΖΗΣΩ ! Κλάψε από χαρά !...
Σε φιλω τρελλά στα δυό σου χέλια, και σου φωνάζω πάλι : Σ' ΑΓΑΠΩ...

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
Αίαν έπειγών
Danos=Platz, 2 Μαΐου 19...
Κύριον Γ. Τ. Μηχανικόν
'Αθήνας
Ευθαλία
ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΝ

— Τō Μοναστήρι του Ντουραχιάν.
Πλάι στο χωριό Πόρος πουνε στις όχθες τής λίμνης των 'Ιωαννίνων, ύπάρχει ένα μοναστήρι, έναμεσα σ' ένα καταρραϊμένο δάσος από πουρνάρια. Τō μοναστήρι αυτό έχει περίεργο όνομα και πελο περίεργη ιστορία. Λέγεται μοναστήρι του Ντουραχιάν και ή ιστορία του εινε αυτή :

Μια φορά έπι τουρκοκρατίες έκανε τόση βαρυνεμιοιά, που ή περίφημη λίμνη των 'Ιωαννίνων πάγωσε από άκρη σ'άκρη. 'Ενας πιασός, ο Ντουραχιάν, περιώντας για πρώτη φορά από τ'α μέρη αυτά με δύναμι ήπικου, πέρασε άπάνω στη λίμνη, νομίζοντας πως εινε ξερα γειάτη πάγους και χιόνια. 'Όταν όμως έφτασε στον Πόρο, οί χωριανοί που παρακολούθησαν τή διάβ'σή του πάνω στη λίμνη με θαυμασμό, του έξηγησαν τι συνέβη. 'Ο Ντουραχιάν πιασός έμεινε κόκκαλο. Ευδριώστησε τō Θεό για τή διασώσι του και συγγρόνω; άφησε στους; χηρικούς; ένα μεγάλο χρηματικό ποζον με τήν έντολην να χρισουν έπι τή διασώσι του ένα μοναστήρι εκει πλάι στο δάσος.

'Ετσι χτίστηκε τō μοναστήρι αυτό κ' από τότε ως σήμερα ονομάζεται μοναστήρι του Ντουραχιάν.
— 'Αϊ - Γιάννης ο Λυκοτρίχης

Περίεργη ειναι επίσης ή ιστορία του μοναστηριου του 'Αϊ-Γιάννη του Λυκοτρίχη που β'ίσκεται κοντα στο χωριό Πέραμα, άντίκρυ σαά Γιαννενα, παρα τήν όχθην τής λίμνης Πιμβώτιδος.
'Όσοι θέλουν να πάνε από τ'α αντιφωνα χωρια στο Πέραμα περνούσν σ' ένα μερο; από τō όποιο ή διάβασις καρβάλλα πάνω στ' άλογο ειναι αδύνατος. Πρέπει να πιξέφουν και να περάσουν σύφοντας μαζύ τους τ' άλογο, το όποιο ξηρινιάζεται γιαντί, όπως λέν, ο 'Αϊ-Γιάννης του μοναστηριου έχει άπάνω του τριχά από λύκο ! Τō άλογο όσμίζεται τή λυκοτρίχη και φοβάται.

Μία φορά περνούσε από τō στενο αυτό ένας 'Αγός καρβάλλι στο ντορη του.
'Είχε τήν ιστορία του 'Αϊ-Γιάννη του Λυκοτρίχη, μαθελοντας να περιφρονίση τον 'Αγιο δέν ξεπέζεψε.
Τō άλόγο του δέν προχωρούσε, τō χινοπέσει, τ'οιδνε θάρρος, μά του κάκου. Λες; κ' ειχε ριζώσει στον τοπο του. Φρούζε τότε ο 'Αγός απ' τō θυμό του και έσφίμιεσε μια τρομερή βλαστήματα κατά τ'ό άγιο.
— Να σκάσες, αντίτριστε !

Συνέβη όμως κάτι τρομερό. 'Ο 'Αϊ Γιάννης ο Λυκοτρίχης έκανε τō θαύμα του κ' έσκασε και ο 'Αγός και τō άλόγο του.
Αυτή εινε ή ιστορία του μοναστηριου του 'Αϊ Γιάννη του Λυκοτρίχη κ' έτσι τō όνομαζουν ως τα σήμερα...
— Τō μοναστήρι τής Παναγίας του Μακρόν.

'Επίσης εις ένα θαύμα όφιλείται και τō χτίσιμο του μοναστηριου του Μακρόν. Πιρα τον 'Αλιμρόν.
Εις τō μερο; που β'ίσκεται τ'ώρα τō μοναστήρι, όηρχεν άλλοτε ένα εικόνοσιμ τής Παναγίας. Από τō μερο; αυτό ευγε να περιε τήν παραιοτή τής Παναγίας μια πλούσια γυναικα, τυφή, από τ' άπάνω χωρια του Ζυγοριου, πηγαίνοντας με τή συνοδεία τής; στο μοναστήρι τής; Κρονσολίνας, στα Τζουμάρια, για να παρακαλέση τō Θεό να τή, δώση τō φως τής. Τή νύχτα κοιμήθηεν με τή συνοδεία τής κοντά στο μερο; πουταν τō εικόνοσιμ τής; Παναγίας. Κατά τα μεσάνυχτα φήτηξε δυνατό; άερως. Έπναισε ή τυρή Ζυγοριου και τρέμει όλόβολη. Είχε άποκείσει τō φω; τής; κ' έβλεπε μια χαρά ! Είδη μέλιστα τō καντήλι του εικονοσματος; τής Παναγίας ορυστό άπ' τόν άερα κ' έτρεξε και τάλασε...

Τō θαύμα νοιολογήθησε στα γύρω χωριά, μάζεψιν χρήματα, έδωσε και ή Ζυγοριου όλη τής τη περιουσία και χτίστηκε στο μερο; αυτό τō γνωστό ση ιερα μοναστήρι τής; Παναγίας του Μακρόν που γιορτάζει στις 15 Αυγούστου — ή ιερα πουνιτε τō θαύμα — και στις 8 Σεπτεμβρίου, γιατί τō πρώτο εικόνοσιμ του μερου; αυτου παρίστανε γέννησην τής Παναγίας.
'Η γιαγιά σας

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΙΧΡΙΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.—Εις τō ζοψιν λευκόν σαλονιά τō όποιον διερωθήμασε με τολύ γούστο ο Ζωζιμ'ο; κ. Πατλουκά; δει τήν έκθεσιν του. εδωθ' μουσική έστρεψ; όργανοθέσια υτό του 'Εδνικου 'Ωδείου υπό τήν διεύθυνσιν του καθηγητου κ. Κωφριν. Εις αυτην διεκνήθησαν αι δίδες Καλοσιη. Μεταξυ των περιουρισκομένων διεκνήθησαν αι κυβ'αι : Μωριντζόγλου, Κίτριντζή, Αργυριδου. Μικροκουλάκη, Σχορού, Σκούρα, Κωμφριν κλπ. και αι διδες Πολίτου, Γερμανου και ά.